

РЕШЕНИЕ

№ 6840

гр. София, 12.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в
публично заседание на 22.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **6295** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.60, ал.4 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във връзка с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на З. С. Н. – С., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв.М. Ч. срещу РЕШЕНИЕ № РО-441 от 15.06.2012г. на главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е потвърдено разпореждане № 14300/11.05.2012г. на длъжностното лице по чл.60, ал.1 КСО, с което не е приета за трудова злополука по смисъла на чл.55, ал.1 КСО настъпилото на 21.01.2012г. внезапно увреждане на здравето, довело до смъртта на Е. С. С.. Жалбоподателката поддържа, че в нарушение на чл.35 АПК административният орган не е изяснил всички факти и обстоятелства със случая, като поддържа, че злополуката, случила се с Е. С. С. е трудова, тъй като е настъпила по време на командировка – на 21.01.2012г. на път при връщане в [населено място] след приключване на възложените дейности. Жалбоподателката претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение, като й присъди направените по делото разноски.

Ответникът директор на Столично управление „социално осигуряване” (СУСО) оспорва жалбата.

Заинтересованата страна [фирма], ЕИК [ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Страните не спорят, че пострадалият Е. С. С. е бил в трудово правоотношение със заинтересованата страна [фирма] на длъжност „мениджър на процес – диагностика и сервиз на газопроводи”, т.е.

е имал качеството на осигурено лице по смисъла на чл.4, ал.1, т.1 КСО. Не се спори, че пострадалият Е. С. е починал на 21.01.2012г., около 14.30 часа при пътно-транспортно произшествие (ПТП) в близост до [населено място], като жалбоподателката е негова съпруга. Видно от Констативен протокол № 5/21.01.2012г. на ОД на МВР – С. област, РУ – П. ПТП е настъпило на 21.01.2012г., около 14.30 часа между лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Н. Г. Г. (майка на С.), живуща в [населено място], [улица]с водач Е. С. С. и автобус с рег. [рег.номер на МПС] . Като причина за настъпване на ПТП в констативния протокол е отразено: несъобразена скорост с пътните условия, киша, силен страничен вятър, при което водачът губи контрол върху МПС, навлиза в лентата за насрещно движение и се удря в автобуса.

Установява се от заповед № 14/16.01.2012г. на [фирма], че пострадалият С. е командирован за периода 17.01. - 21.01.2012г. със задача „измерване на влагосъдържанието” по маршрут „В.Т., разград, Р. в [фирма]”. Изрично е отбелязано в заповедта, че пътуването се осъществява със служебен транспорт. Не се спори и се установява от заповед № 13/16.01.2012г. на [фирма], че С. е командирован съвместно със служителя Б. П.. В административната преписка се съдържа за необходимост от обследване на „газопровод стоманен, Ф 60, L 90м. за оттечки на ПГ, както и електрометрично”. Видно от разпечатка от електронна деловодна система на [фирма] с резолюция на изпълнителния директор на [фирма] И. Ч. писмото е насочено на 18.01.2012г. „за изпълнение” към Л. Р. със задача „обследванията да завършат със заключения за степен на годност и какви средства са необходими за привеждане в съответствие”.

С протокол на осигурителя [фирма] вх.№ на СУСО 78-1908-1 от 03.02.2012г. е обективизирано заключение на комисията, назначена за разследване на злополуката, че същата няма характер на трудова такава, тъй като пострадалият се е връщал от командировка с частен автомобил, а не със служебен транспорт, както и указано в командировачната заповед №14/16.01.2012г.

Производството пред СУСО е образувано по реда на чл.57, ал.2 КСО с жалба от З. С. Н. – С., в която се посочва, че преди да тръгне в командировка С. й споделил, че е разговарял с прекия си ръководител Л. Р., че на връщане от командировката ще вземе автомобила на майка си, т.е. отклонението, което е направил, е със съгласието на прекия му ръководител, който през цялото време е координирал работата на колегите си по телефона.

На основание чл.58, ал.1 КСО е изготвен протокол № 28/23.04.2012г. на СУСО за резултатите от извършеното разследване на злополуката и разпореждане № 14300 от 11.05.2012г. на длъжностно лице по чл.60, ал.1 КСО.

Прието е, че злополуката не е станала във връзка или по повод на извършваната работа, нито при друга работа, извършвана в интерес на предприятието, тъй като в конкретния случай Е. С. се е отклонил от задълженията като командировано лице с цел решаване на личен проблем и е отпътувал към [населено място] с личен автомобил.

По повод на жалба по административен ред вх.№ 943-3879-3 от 16.05.2012г. е постановено оспореното решение № РО-441 от 15.06.2012г. на директора на СУСО, с което е потвърдено разпореждане № 14300/11.05.2012г.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Видно от съдържащата се в административната преписка обратна разписка оспореното решение е връчено на жалбоподателката на 19.06.2012г. Жалбата вх.№ 943-3879-4 от 25.06.2012г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване по смисъла на чл.60, ал.4 КСО индивидуален административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Разпореждане № 14300/11.05.2012г. е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл.60, ал.1 КСО - длъжностно лице, определено от ръководителя на СУСО, а решение № РО-441/15.06.2012г. от компетентния горестоящ административен орган по смисъла на чл.117, ал.1 КСО - директора на СУСО. Съдът приема, че оспорените административни актове са издадени в установената форма по смисъла на чл.146, т.2 вр. чл.59, ал.2 АПК. При постановяването на оспореното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 АПК - такива, които накърняват правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт с друго съдържание. Производството пред СУСО е иницирано от законен наследник на пострадалото осигурено лице, което е подало декларация за трудова злополука вх.№ 362/23.03.2012г. Със заповед № 01-00-Н-36/01.04.2012г. на директора на СУСО е разпоредено извършването на разследване на злополуката съгласно чл.2, ал.2 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки. За резултатите от разследването е изготвен протокол съгласно чл.2, ал.3 и чл.10 от Наредбата. На жалбоподателката е предоставена възможност за запознаване със събраните в хода на административното производство доказателства по смисъла на чл.34, ал.3 АПК, като е осигурено правото ѝ на защита видно от нейни писмени становища до СУСО вх.№ 943-3879-1 от 18.04.2012г. и вх.№943-3879-2 от 08.05.2012г. и ръкописно отбелязване върху протокол № 28/23.04.2012г. Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви съдът следва да

провери по повод на осъществявания съдебен контрол за законосъобразност.

Както правилно са отбелязали административните органи в актовете си, понятието за трудова злополука е нормативно определено в нормата на чл.55, ал.1 КСО - всяко 1.внезапно увреждане на здравето, станало 2.през време, във връзка или по повод на извършваната работа, както и 3.при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е 4.причинило неработоспособност или смърт. Кумулативното наличие на всички посочени предпоставки дефинира злополуката като трудова. В случая и като съобрази изложените в оспорените актове мотиви, съдът приема, че по делото е спорен част от фактическия състав на понятието, а именно, че злополуката е настъпила във връзка с извършваната работа и в интерес на предприятието.

Командирането по чл.121 КТ е свързано с изпълнение на трудовите задължения от работника извън мястото на постоянната му работа. Съгласно чл.8, ал.1 от Наредбата за командировките в страната (Наредбата) командирането се извършва въз основа на предварително издадена писмена заповед. Съдържанието на заповедта за командироване е нормативно определено в разпоредбата на чл.9, ал.1 от Наредбата. В случая е издадена командировачна заповед № 14/16.01.2012г., която съдържа реквизитите по чл.9, ал.1 от Наредбата. Действително, е налице възлагане на допълнителна задача на командированите служители съгласно писмо изх.№ М-ОИ-89 от 18.01.2012г. от изпълнителния директор на [фирма] до Изпълнителния директор на [фирма], което е наложило издаването на устно разпореждане от прекия ръководител Л. Р. за допълнително обследване в [населено място]. В изпълнение на изискването по чл.8, ал.2 от Наредбата работодателят е оформил допълнителна възлагателна заповед № ОГС-Вз-5/23.01.2012г. Съдът приема, че евентуални пропуски или неточности от страна на работодателя при документалното оформяне на командировките на служителите Е. С. и Б. П. са ирелевантни спрямо елементите от фактическия състав по чл.55, ал.1 КСО, поради което не могат да се отразят на законосъобразността на процедурата по установяване на трудова злополука. Касае се за различни процедури, като единственото относимо към състава на трудовата злополука обстоятелство е, че по време на командироването се запазва трудовото правоотношение и работникът изпълнява трудовите си задължения. За да се квалифицира злополуката като трудова обаче, законодателят в нормативното определение по чл.55, ал.1 КСО е заложил наличието на функционална зависимост между настъпилото увреждане на здравето и извършваната от лицето работа, т.е. увреждането трябва да е станало във връзка или по повод на извършваната работа, като най-обобщено връзката е дефинирана «всяка работа, извършена в интерес на предприятието». В случая служителите са командировани със задача «измерване на влагосъдържанието» на обекти на [фирма] в гр.В. Т., [населено място] и [населено място] със служебен транспорт. Мартрушът не е указан предварително от работодателя, но съдът приема за безспорно, че използването на служебен автомобил изисква преминаване по първокласни пътища. В случая това е използване на първокласен път Е-83 С. – П., Е-85 след [населено място] към [населено място] и Е-70 от [населено място] за [населено място].

Маршрутът на командированите служители най-точно и подробно е описан в писменото обяснение, дадено от Б. П. в хода на административното производство. В тях е посочено, че на 18.01.2012г. С. получил обаждане по телефона от майка си относно получена призовка на адреса в [населено място], а на 19.01.2012г. получил телефонно обаждане от Л. Р. за необходимост от обследване на газопровод в [населено място], за което било необходимо да изчакат колеги от [населено място] да се върнат от [населено място], за да донесат оборудване за обследване на газопроводи. На 20.01.2012г. служителите отпътували от [населено място] в посока [населено място]. Пристигнали в К. около 10:45 часа. Подготвили автомобила на майката на Е. С. за ГТП, около 14:00ч. - 14:30 часа минали прегледа на автомобила без забележки от контролните органи. Около 15:10 часа сменили маслото на автомобила и С. показал на П. призовка от Районен съд - Казанлък, съгласно която същият трябвало да се яви най-късно до 21.01.2012г. (събота, работен ден) в РС – Кюстендил. В тази връзка двамата се разбрали П. да отпътува за [населено място] в изпълнение на задачата, а С. да остане да пренощува в [населено място], за да се яви в РС – Казанлък. На 21.01.2012г. С. се обадил по телефона на П. около 09:00 часа, за да се поинтересува за работата и метеорологичните условия. Проверката на газопровода приключила около 10:25 часа, след което П. се обадил на С., за да се уточнят, как ще пътуват. Впоследствие С. казал, че ще пътува от [населено място] към [населено място] с личния автомобил на майка му, а П. трябвало да продължи със служебния автомобил по магистралата с направление П. – С.. Служителят Б. П. е разпитан като свидетел от съда, като съдът кредитира изцяло показанията му, тъй като съответстват на писмените доказателства от административната преписка и са логични, обективни и безпристрастни. Св. П. установява, че не са имали указания от работодателя относно маршрута на командировката, но пътували по главните пътища. След като получили обаждане по телефона от Л. Р., че трябва да отидат в [населено място], и след като приключили изпълнението на задачата си в С. Б., тръгнали от [населено място] в посока [населено място], както следва: Р., П., В. Т., проход «Х.», тъй като това бил най-прекият и най-главен път. Отклонили се в [населено място] при майката на С., минали ГТП и сменили маслото на колата на майката на С., след което се разделили, тъй като на 21.01.2012г. бил последният срок, в който С. следвало да се яви в РС-Казанлък във връзка с получена призовка. Св.П. установява, че на 21.01.2012г. приключили обследването на газопровода в [населено място] за около час и половина - два часа. Св. П. тръгнал от [населено място] около 11:00 часа със служебния автомобил. С. не дошъл в [населено място] и не се прибрали заедно в [населено място]. Чули се по телефона, при което С. му казал да продължава за С., а той ще се прибере от [населено място].

Въз основа на показанията на св.П. и писмените доказателства от административната преписка съдът приема, че първоначалната задача на командировката на С. и П. е включвала обследване на газопроводи на обекти на [фирма] в различни градове на С. Б.. Напълно правомерно в хода на изпълнението на тази първоначална задача служителите получили заповед от прекия ръководител Л. Р. за необходимост от обследване на

газопровод в [населено място]. Пътят от [населено място] до [населено място] преминава през прохода «Х.» и не преминава през [населено място]. Това означава, че в отклонение от допълнително възложената задача за обследване на газопровод в [населено място] служителите са се отклонили, за да преминат на 20.10.2012г. през [населено място]. Установи се по делото, че това отклонение в [населено място] е свързано изцяло с лични задачи на пострадалия С.. Същият е преминал личен автомобил на майка му на ГТП, като е имал за цел лично да ползва същия автомобил в [населено място], за да пътува до работното си място (ръкописна жалба на З. С. до директора на НОИ без дата и входящ номер). От друга страна изцяло с лична задача на С. е било посещението в РС – Казанлък, което е следвало да се осъществи най-късно на 21.01.2012г. (работен ден). Жалбоподателката е представила удостоверение изх.№ 1861/11.09.2012г. на РС-Казанлък, от което се установява, че в същия съд е образувано ч.гр.д.№ 3287/2011г. със заявител [фирма] и длъжник Е. С. С., ЕГН [ЕГН]. В тази връзка съдът кредитира показанията на св.П., вкл. писмените му обяснения в хода на административното производство, че последната дата за явяване на С. в РС – Казанлък била 21.01.2012г. Ето защо следва да се приеме, че С. е останал на 20.01.2012г. в [населено място] в отклонение на задачата си по командировката и изцяло, за да изпълни лични ангажименти - да подготви личен автомобил за ползване и да се яви на 21.01.2012г. по лично съдебно дело в РС – Казанлък. Тези обстоятелства указват на *липса на елемент от понятието за трудова злополука по смисъла на чл.55, ал.1 КСО*, а именно липсва специфичната функционална връзка увреждането да е настъпило при изпълнение на трудовите функции, във връзка с изпълнението на същите и най-общо в интерес на работата. С. не е останал в [населено място] в изпълнение на допълнителната задача по командироването на служителите в [населено място]. Напротив, минаването на служителите през [населено място] е в отклонение от пътя [населено място] – [населено място] и е предприето изцяло в личен интерес на С.. Това обстоятелство пречатства приемането на злополуката на 21.01.2012г. *като трудова*. Злополуката не би настъпила, ако С. не се беше отклонил в [населено място], за да ползва автомобила на майка си за лични нужди и за да се яви в РС – Казанлък на 21.01.2012г., което от своя страна е пречатствало изобщо отиването му в [населено място] (в изпълнение на допълнителната задача по командироването), респ. прибирането със служебния автомобил по магистралата П. – С.. Злополуката е настъпила с личния автомобил и в отклонение от маршрута на командироването, доколкото пътят К. – П. – С. е изцяло в отклонение от пътя Р. – С. З. - С.. Тези обстоятелства категорично и безпротиворечиво се

установяват от писмените обяснения на служителите, дадени в хода на административното производство: на Д. К. от 23.01.2012г. «Е. С. е решил да пътува за С. с личния автомобил» и на Б. П. от 23.01.2012г. Като са достигнали до същите правни изводи административните органи са постановили оспорените актове при правилно приложение на материалния закон, като не е допуснато твърдяното в жалбата отменително основание по чл.146, т.4 АПК. По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Не се потвърждават от доказателствата по делото твърденията на жалбоподателката, че отклонението на служителите в [населено място] е станало със съгласието на прекия ръководител на С. Л. Р.. Съгласно писмено обяснение на същия от 23.01.2012г. служителите щели да приключат изпълнението на задачите си в С. Б. на 20.01.2012г. – петък. На 19.01.2012г. Р. се обадил по телефона и им възложил допълнителна задача на 21.01.2012г. в С. З.. Както вече се посочи, наличието или липсата на изрична командировачна заповед за командировката в [населено място] е изцяло ирелевантно към състава по чл.55 КСО. Р. провел телефонен разговор със С. на 20.01.2012г., около 16:40 часа, при който не бил информиран за намеренията на С. за промяна на маршрута, неучастието му в работните операции в С. З. и пътуването с личен автомобил за С.. За отклонението на служителите в [населено място] свидетелят разбрал от Б. П. едва след инцидента. Тези обстоятелства са потвърдени от Р. в писмено обяснение вх.№ ТЗ-362 от 05.04.2012г. и вх.№ ТЗ-362 от 01.06.2012г. «неползването на определения за командировка служебен автомобил, отклонението от обичайния маршрут Р.-Т.-Проход на Републиката - Н. З. – С. З., престоят на С. в К. не са свързани с изпълнение на поставените производствени задачи и не са съгласувани в ръководството на предприятието». Разпитан като свидетел от съда, Р. потвърждава, че е разбрал за отклонението едва след злополуката, като при разговора си със С. на 20.01.2012г. **не** е уведомен, къде се намира С..

В хода на съдебното производство заинтересованата страна [фирма] представя акт № 2/01.02.2012г. за извършено електрометрично обследване и доклад рег. № ОГС-П-6 от 01.02.2012г., двата документа, изготвени от Д. К. и Б. П., касаещи извършено на 21.01.2012г. обследване на газопровод на обект «ГО- Сушилни» [населено място]. По повод оспорване от страна на жалбоподателката е открито

производство по чл.193, ал.1 ГПК относно датата на съставяне на двата документа. Датата на съставяне на тези документи и изобщо представянето им в хода на съдебното производство са изцяло ирелевантни относно елементите от фактическия състав по чл.55, ал.1 КСО. Осигурителят е представил достатъчно доказателства в хода на административното производство относно необходимостта от възлагане на допълнителна задача в [населено място] на командированите лица Е. С. и Б. П., възлагането на която не е оспорено от жалбоподателката. Относимо в случая е, че пострадалият С. изобщо не е пътувал за [населено място] по лични причини. Ето защо отиването в [населено място] на други работници и извършеното от тях обследване, вкл. отчета на командировката им са ирелевантни към спорния по делото въпрос.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. С. Н. – С., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв.М. Ч. срещу РЕШЕНИЕ № РО-441 от 15.06.2012г. на главния директор на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е потвърдено разпореждане № 14300/11.05.2012г. на длъжностното лице по чл.60, ал.1 КСО, с което не е приета за трудова злополука по смисъла на чл.55, ал.1 КСО настъпилото на 21.01.2012г. внезапно увреждане на здравето, довело до смъртта на Е. С. С..

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: